

TOEN KWAMEN DE WOLVEN

William Gibaldi

Toen kwamen de wolven

Vertaald uit het Amerikaans door
Irving Pardoën

Lebowski Publishers, Amsterdam 2015

Voor Aiden Xavier, dat jouw duister altijd op afstand mag blijven

Oorspronkelijke titel: *Hold the Dark*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Liveright Publishing Corporation, 2014

© William Gibaldi, 2014

© Vertaling uit het Amerikaans: Irving Pardoën, 2015

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Dog and Pony Amsterdam

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 2697 1

ISBN 978 90 488 2698 8 (e-book)

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

O onverbeterlijk kwaad najagend, maar waarheid uitdrukkend
– Gerard Manley Hopkins

Wij vrezen de kou en de dingen die we niet begrijpen, maar het meest
van alles vrezen we de daden van de onverschilligen onder ons
– Eskimo-sjamaan tegen ontdekkingsreiziger Knud Rasmussen

I

De wolven kwamen vanuit de heuvels naar beneden en namen de kinderen van Keelut. Eerst werd er een kind weggenomen dat aan de rand van het dorp zijn slee achter zich aan trok, en in de week daarna een ander kind, een meisje dat dicht langs de hutten in de buurt van de vijver vol met ijs liep. En nu is er, tijdens nieuwe winterse sneeuwjachten, een derde kind uit het dorp weggerukt, vanaf de stoep voor zijn huis dit keer. Geruisloos – zonder zelfs maar een kreet, een schreeuw bij wijze van kennisgeving.

De vrouwen waren over hun toeren, zij die kinderen hadden verloren ontroostbaar. Op een middag kwam er politie uit de stad. Ze noteerden zinnen in opschrijfboekjes. Ze maakten een behulpzame indruk, maar kwamen niet meer terug naar het dorp. Zowel vrouwen als mannen patrouilleerden met geweren in de heuvels en de randgebieden. Zelfs ouderen werden ingeschakeld om, gewapend met pistolen, kinderen van school en kerk naar huis te begeleiden. Maar er werd geen ploeg op uitgestuurd om buiten de valleien jacht te maken op de wolven.

De zesjarige zoon van Medora Slone was het derde kind geweest dat ze te pakken namen. Ze had haar dorpsgenoten verteld dat ze de hele avond en nacht tot het ochtendgloren met het geweer op haar rug en een mes van vijftiwintig centimeter op haar dijbeen gebonden over de heuvels en dwars door het dal was getrokken. Haar wraaklust smaakte metalig. De sporen van de wolven waren vervaagd en lagen steeds verder uit elkaar totdat ze ten slotte oplostten in de als veertjes neerdalende vlokken. Meerdere malen was ze tot haar knieën in de sneeuw gezakt, en ze had zich verbeeld dat haar tranen in ijsballetjes

veranderden die tinkelend op het ijs en de harde steile rotsen vielen.

In haar brief aan Russell Core van slechts drie dagen nadat haar zoon was gepakt, had ze geschreven dat ze niet verwachtte hem nog levend terug te zullen zien. Een grillig spoor van bloeddruppels van de jongen leidde van hun veranda achter het huis door de stukjes bos naar de heuvels daarachter. Toch wilde ze zijn lichaam hebben, of wat ervan over was, al waren het maar de botten. Dat was de reden dat ze Core schreef, zei ze. Ze wilde dat hij de botten van haar zoon zou opsporen en mogelijk ook de wolf afslachten die hem te pakken had genomen. Niemand in het dorp wilde jacht maken op de wolven.

‘Mijn man komt binnenkort thuis uit de oorlog,’ had ze in haar brief aan hem geschreven. ‘Ik moet hem iets kunnen tonen. Ik kan niet zonder Baileys botten. Niets hebben is geen optie.’

***

Core was geen man die gauw bang werd. Toen hij pas begon als natuurschrijver en op zoek naar een onderwerp naar het noorden was gegaan, waren daar in het najaar de grijze wolven op hem gestuit, die hem terwijl hij kampeerde en viste een week lang gadesloegen. Ze hadden hem gevolgd langs de rivier omdat ze kennelijk iets van hem wilden, al was dat niet zijn dood, wist hij. Hij had zich voorgesteld dat ze een verhaal naar waarheid van hem wilden, niet gebaseerd op verzinsels of bevooroordeeld door angst. De volgende winter was hij naar Yellowstone gereisd, en zijn tweede boek was een kroniek geworden van het jaar dat hij had doorgebracht bij de grijze wolven – een verhaal geschreven in het verre verleden van zijn jeugd, zo lang geleden dat Core maar nauwelijks kon geloven dat die een realiteit was geweest.

Als nawoord had hij een beschouwing gegeven over de enige officieel geboekstaafde keer dat er in het park een mens door wolven was aangevallen. Een grijze vrouwtjeswolf was een kampeerterrein binnengedrongen en had er een kleuter weggenomen terwijl de ouders hun roes lagen uit te slapen. Hij schreef het doden toe aan een tekort aan

voedsel, aan de laat invallende winter, waardoor de rondtrekkende kuddes kariboes gedesorïenteerd waren geraakt, en aan onnadenkend binnendringen van mensen in het domein van de wolf: al die wegen, campings en naar olie smachtende motoren waren stuk voor stuk een bedreiging van wat ooit geweest was. Zelfs dat hij daar bij ze was, was een schande. Dat voelde hij elke dag. De dood van dit meisje was geen mysterie, geen verzinsel. Gewoon elementair. Alleen vanwege de honger.

In de felle kou de volgende ochtend hadden ze hem gevraagd te helpen – hem, de schrijver van natuurboeken die in een tent te midden van de clan van deze moordenaar had geleefd. Hij had geen nee kunnen zeggen. Zijn dochter was van dezelfde leeftijd als het weggenomen meisje, en door zijn liefde voor haar voelde het als een persoonlijk verlies – schuldgevoel van een vader die voor zijn werk van huis is. Hij en de anderen, de rangers, de biologen en de mannen in camouflagekleding, hadden de wolf gevolgd over een terrein van vijftig vierkante kilometer, van de Northern Range tot aan Lamar Valley. In een geleende terreinwagen had hij radiocontact gehouden met de helikopters die hij verafschuwde. Hij gaf hun opzettelijk verkeerde informatie door opdat ze haar niet zouden vinden. Toen was hij de grens overgereden naar Montana, waar hij haar verzwakt en in haar eentje had aange troffen en van een afstand van veertig meter had doodgeschoten, op een veeboerderij. Het geweer dat ze hem gegeven hadden had geen terugstoot – heel wat anders dan de geweren waarmee hij als jongen had geschoten, in het vrije veld met zijn vader, voordat zijn vader uit het leven was weggeleden.

Die ochtend vond Core dat zijn kogel van meer respect getuigde dan die van de zich als goden voordoende rangers. Door de telescoop zag hij dat de witte snuit van de wolf nog roze was van het bloed van de ingewanden van het kind. Stukjes gele pyjama zaten vastgekleefd in het opgedroogde paarse bloed vlak boven haar lippen. Haar ogen waren goudkleurig. Geen ogen met een rode of groene gloed zoals in de clichéplaatjes van boze wolven, maar van een doffig, pervers waardig aandoend menselijk soort goud.

Je hebt geen volledig beeld van jezelf totdat je jezelf weerspiegeld ziet in het oog van een dier, wist Core. In deze taak werd je menselijke waardigheid op de proef gesteld, en daarin had hij gefaald.

Niemand kan een wolf misleiden die je aankijkt. Ze weten het altijd. En op deze manier had hij ook haar leren kennen. Hij was gewoon weggegaan nadat hij haar had gedood. Het was net als in zijn boek. Het begon als eerbetoon en eindigde met afslachting. Hij had die grijze vrouwtjeswolf een jaar lang geobserveerd. Hij had haar de naam van zijn dochter gegeven.

Onderzoekers vonden in het spijsverteringskanaal een groot deel van het meisje fijngeprakt terug. ‘Godverdomme een moordenaar,’ zeiden de ouders van het dode kind dat de wolf had weggenomen. ‘Godverdomme een duivel.’ Maar Core wist beter. De overvaller, de stroper, de dief in de nacht – niet omdat ze wilde, maar omdat ze moest. Wie had hier een grens overschreden? Hij zou tegen de ouders tekeer willen gaan, erop staan dat hun een boete zou worden opgelegd voor het feit dat ze zo lichtzinnig in deze beschermde vallei hun tent hadden opgezet en omdat ze plastic afval naast de tent hadden gedumpt, maar hij kon het niet.

Toen had hij in het daaropvolgende decennium gezien hoe er bijna tot uitstervens toe jacht was gemaakt op de grijze wolf. De lafaards beschoten ze vanuit helikopters. Hij kromp elke keer weer in elkaar als hij zich herinnerde hoe hij de trekker had overgehaald op dat volwassen vrouwtjesdier met die stukjes textiel aan haar kaakgewricht. Hij werd propagandist voor de herintroductie in Yellowstone, schreef hoofdartikelen in de krant over de hybride van de mens, sprak op symposia op universiteiten, waar in kaki-outfits geklede afgestudeerden instemmend knikten, hem vroegen zijn boek te signeren en er vervolgens al snel niet meer aan dachten.

In haar brief had Medora Slone over Cores boek geschreven: ‘U staat sympathiek tegenover dit dier. Dat moet u niet doen. Kom het doden om me te helpen. Het gebeente van mijn zoon ligt in de sneeuw.’

***

De brief van Medora Slone zat opgevouwen in de zak van zijn spijkerjasje toen hij aankwam bij het verpleeghuis, een uitgestrekt, geheel gelijkvloers gebouw dat had gediend als basisschool en waarvan de klaslokalen verbouwd waren tot slaapkamers, de gangen deden nog aan de school denken. Aan de ene kant waren nog een rij kluisjes en de rode bellen zo groot als borden van het brandalarm te zien die hij zich uit zijn jeugd herinnerde. Zijn vrouw, al vijfendertig jaar lang, lag te slapen in het bed waar ze al dertien maanden lag, slechts gedeeltelijk bij zinnen sinds een beroerte de helft van haar hoofd had gekliefd. Hij bleef staan en keek naar deze vrouw die een kracht nodig had die geen mens of god haar kon geven.

Hij liep naar de wasbak en dronk wat. In de spiegel zag hij zijn lange witte haar tot op zijn schouders onder het honkbalpetje, het witte dons op zijn kaak, de kin die wat te langwerpig leek. Hij had geen idee sinds wanneer hij er zo winters was gaan uitzien, als een wolf. Dertien maanden geleden misschien. Maaltijd uit de magnetron twee keer per dag. Onregelmatig slapen als een zieke, en al die uren van stilte had hij geteld. De wind 's winters een bijna zoetgevooisde gast dankzij zijn geloei. Verveling die dagelijks omsloeg in wanhoop en andersom. Zestig dit jaar, maar hij wist dat hij tachtig leek. Zelfs niet in staat de wil op te brengen naar een kapper te gaan.

Hoeveel schilderijen kon hij nog maken van de wolf die hij had afgemaakt? De muren van zijn bibliotheek waren al helemaal bedekt met dat soort creaties. Altijd van dezelfde wolf, leek het. Altijd die gele stukjes stof aan haar bebloede bek geplakt. Hij kon haar niet weer tot leven schilderen. Zelfs de wil om zelf weer tot leven te komen ontbrak hem.

Duizenden boeken stonden in zijn bibliotheek – van een leven lang verzamelen en lezen. Elke ochtend ging hij in die ruimte staan met boeken om zich heen. Betastte ze, bladerde erin, snoof de gedichten op de bladzijden op, maar zonder nog de drang tot lezen. Een willekeurige strofe of een alinea, meer kon hij niet aan. Dat grenen bureau waaraan hij zijn eigen boeken had geschreven, was ooit van zijn vader geweest. De kastanjebruine leren fauteuil was een geschenk geweest

van zijn vrouw toen ze trouwden. In de hal van hun huis hield een niet-afgestoft kruisbeeld de overschoenen, handschoenen, een parka en een bontmuts in de gaten die nog op de plaats hingen waar zij ze de vorige winter had opgehangen. Een deurmat met WELCOME uitgesleten tot COME. Zijn schildersatelier op zolder, ooit zo ordelijk, was nu een rommeltje van doeken, verftubes, penselen, schildersezels en afdekplastic. De wasmachine had het de vorige winter begeven en dat had hij maar zo gelaten.

Door het katoenen dek taste hij naar de voet van zijn vrouw en pakte die met een onzeker gebaar bij wijze van afscheidsgroet vast. Hij dacht aan zijn van hem vervreemde dochter, geschiedenisprofessor aan een universiteit ver weg in Anchorage, aan wat ze zou zeggen als hem zag, zo onaangekondigd. Hij pakte zijn plunjezak en vertrok. In de hal wenste een zuster in een rode trui hem vrolijk kerstfeest en reikte hem een doormidden gebroken zuurstok aan. Core keek op zijn horloge: nog drie weken tot Kerstmis. Thanksgiving was hij vergeten. Op de parkeerplaats van het verpleeghuis stond in het waterige zonnetje met draaiende motor dezelfde witte taxi die hem had afgeleverd.

***

Vorbij de woestijnstad deed een hardnekkige wind zand opwaaien. Donkere, mosterdkeurige wolken joegen vlekkerig voor een vaalgele zon langs alsof het zwermen insecten waren. Het voertuig waar ze in zaten wierp pluimen geelbruin stof op terwijl ze snel achter een roodbruine pick-up vol mannen aan reden. Zittend achter zijn .50 mitrailleur hoorde Vernon Slone hoe het zand tegen zijn masker woei. Zo laat op de dag, en toch bleef de temperatuur steken op veertig graden.

Thuis sneeuwde het, wist hij – een winter die hij niet zou meemaken. Achter hem smeulde de stad. Als hij zich omdraaide, kon hij de rook en de vlammen aanschouwen van dit Gomorra dat ze hadden aangericht. Maar voor zich uit zag hij alleen het door de wind geteisterde zand en het warrelende stof van de pick-up vijftig meter voor

hem uit. Niemand schoot nu nog. Niemand kon iets zien. Om de paar seconden ving Slone tussen de horizontale zandvlagen door een glimp op van de laadklep van de wagen.

Hij zag hoe de pick-up in de greppel terecht kwam en in praktisch absolute stilte in de zandstorm vier keer over de kop sloeg. In pluizige sneeuw had hij pick-ups en sneeuwscooters op dezelfde manier over de kop zien slaan: geluidloos. Die mannen – tot welke factie behoorden ze? Uit welke streek kwamen ze? – werden uit de laadbak geworpen als zakken bladeren. De wagen gleed door en kwam met een klap op hen tot stilstand. Sommigen hinkten weg van het blikken wrak en schoten op Slones voertuig. Het lood ratelde tegen de bepantsering.

Toen de .50-kaliberkogels hen raakten, scheurden ze ledematen af of anders veroorzaakten ze donkerblauwe gaten zo groot als pruimen. Hij vuurde op de mannen op het met brandstof doordrenkte zand en op hen die nog in de geplette cabine van de pick-up gepropt zaten. Hun bloed spatte in de wind als slierten oranje en rood alle kanten op. Raar dat op een middag in de woestijn, in dat gedempte, gelijkmatig geschakeerde licht, bloed er zo oranje, zo stralend uitziet.

De pick-up vloog in brand, maar ontplofte niet. Ze lieten hem vijftien, twintig minuten branden en liepen er toen eindelijk met brandblussers op af.

De jongen erin was van Baileys leeftijd. Zijn niet-verbrande gezichtshuid glansde karamelkleurig. Hij had geen overhemd en geen schoenen aan, en zijn voeten waren zo geschroeid dat het leek alsof ze gesmolten en in een andere vorm gegoten waren – voeten van kaarsvet. Scherpe stukken steen hadden snijwonden in zijn nek en kin veroorzaakt, de halsslagader was ongelijkmatig doorgesneden door een glanscherf, daaronder een schort van bloed tot aan zijn knieschijven. Slone wierp een blik in de vloeibaar grijze ogen van de man naast zich, een man wiens eenvoudige naam, Phil, niet leek te passen bij het duister dat in hem huisde, zoals Slone wist.

Wie geeft hier de bevelen? In welk smerig spelletje zijn wij pionnen? Ze zaten op hun voertuig te roken. Slone keek hoe de anderen zakken en rugzakken doorzochten. Sommigen maakten kiekjes van het wrak,

toonden die aan elkaar en lachten. Phil bukte zich om de ogen en de tongen van de doden uit te snijden – bij wijze van aandenken.

***

Core kwam in Alaska aan terwijl de avondschemering al inviel. Hij had tijdens de vlucht geslapen, was in vage dromen ondergedompeld geweest, waarin hij de wazige gezichten van zijn vrouw en dochter had gezien, en ook, in het halfduister, dat van iemand anders, iemand van wie hij dacht dat het zijn moeder was. Op de luchthaven vroeg hij de weg aan een man achter de balie van het autoverhuurbedrijf, en de man wees alleen maar naar een bord vlak voor hem met opzichtig daarop de naam van het bedrijf in een gele pijl. In een winkel bleef hij staan voor een tijdschriftenrek met op de omslagen grijnzende, zwaar opgemaakte gezichten die hij geen van alle herkende. Weersvoorspellingen in de Alaskaanse kranten. Hij kocht een candybar.

Hij huurde een pick-up met vierwielaandrijving om de honderdvijftig kilometer verder het land in naar het dorp Keelut te rijden. Met een zuignap was aan de voorruit een GPS bevestigd, maar hij had er nooit eerder gebruik van gemaakt, en de verhuurder zei hem dat de plek waar hij heen ging daar niet op te vinden zou zijn. Hij gaf Core een wegenkaart, ‘een van de betere,’ zei hij erbij, en gaf met een rode markeerstift aan hoe Core van de luchthaven naar Keelut moest rijden. Maar meteen nadat hij de terminal had verlaten, verdwaalde Core al op een weg die hem naar het centrum van deze vreemde stad voerde. Naast torens zag hij lage bungalows met Cessna-watervliegtuigen op hun oprit geparkeerd, een computerwinkel met opgetaste vamen hout ervoor, smerig uitzienende zwervers met rugzakken op, mannen in nette pakken die liepen te telefoneren.

Toen hij, zonder acht te slaan op het winterse landschap boven de groene gloed van het dashboard, de goede weg had gevonden, werd de stad achter hem snel kleiner. Hij zag oude en verse sneeuw in halfronde banken weggeschoven langs de kant van de weg. De rode en witte lichtpuntjes die boven zijn hoofd voorbijschoven waren vliegtuigen

of satellieten. Hij had het gevoel dat een close encounter met schotelvormige ruimteschepen tot de mogelijkheden behoorde, waaruit dan staalgrijze trollen uit een ver verwijderd imperium tevoorschijn zouden komen die hem vragen zouden stellen waarop hij geen antwoord zou weten. Na een halfuur voorzichtig doorrijden begon de sneeuw sneller te vallen op de twee kegelvormige rijstroken die de koplampen in het duister uitsneed. Wat kon hij tegen Medora Slone zeggen over de wolf die haar kind had weggenomen? Dat honger niet raadselachtig is? Dat de natuurlijke orde der dingen geen wraak rechtvaardigt?

Hij had zijn dochter in de afgelopen drie jaar maar één keer gezien, toen ze op de ochtend na de beroerte van haar moeder naar huis was gekomen. Die drie jaren waren voorbij gekropen. Het leven was niet kort, zoals de mensen altijd beweerden. Net voordat ze geboren werd, had hij de sigaretten en de whisky afgezworen. Hij wilde gezond zijn voor haar en wist dat de tien jaar die roken en drinken zijn leven zouden bekorten er tien te veel waren. Nu wist hij dat dit hoe dan ook waardeloze jaren zouden zijn, het brede panorama dat het zilveren decennium ooit had geboden was inmiddels geslonken tot het blikveld door een sleutelgat. Niet alle zilver glanst. Hij was van plan om met ingang van deze ochtend weer met de sigaretten en de whisky te beginnen. Jammer dat hij ze op de luchthaven niet had gekocht.

Van doorgaande wegen via weggetjes naar paden, langs stadjes naar de wildernis, en het kunstmatige licht steeds verder uit elkaar. Een uur verloren in de tegenovergestelde richting, in steeds dieper wordend duister dat hem in zich op leek te willen nemen. Dan bij een tankstation een vrachtwagenchauffeur die hem een betere kaart gaf en de weg wees, al was hij daar niet zeker van, zei hij erbij. Boven één oog had hij een in zwart getatoeëerde adelaar. 'Ik ben op zoek naar de makkelijkste weg,' had Core tegen hem gezegd, waarop de vrachtwagenchauffeur zei: 'Weg? Er zijn hier geen wegen.' Toen lachte hij, slechts drie tanden tonend in een mond die schuilging achter een woeste baard. Core begreep niet wat hij bedoelde. Toen hield het op met sneeuwen en reed hij door.

Uren later kwam Core bij een naamloze onverharde pas. Dit was de

pas naar Keelut, een bocht naar rechts waar de heuvels langs de weg oprezen, even voorbij een bouwvallige keet waarvan de vrachtwagenchauffeur had gezegd dat hij daarop moest letten. Met ingeschakelde vierwielaandrijving hobbelde hij de pas over totdat hij bij het dorp kwam. Hij kon de hutten tellen, gerangschikt in twee aparte rijen. De meeste hadden maar één woonlaag met maar één enkele kamer. Sommige hadden een verdieping met steile schuine daken en radioantennes die in de kou omhoogstaken. In de verte doemden beschermende dan wel beklemming oproepende heuvels op.

Hij parkeerde de wagen en waadde door sneeuwhopen die tot aan zijn schenen reikten. Naast de hutten lagen in plotseling opgekomen maanlicht, dicht tegen elkaar aan, aangeliijnde sledehonden, husky's, grijswit en kaneelkleurig, de sneeuw om hen heen was platgetreden, vertoonde roze vlekken en lag bezaaid met de botten van hun avondmaal. Gespierd, wolfachtig, onverschillig voor de kou en jegens hem. Tot zijn verrassing zag hij een kind alleen in het donker staan. Hij wist niet zeker of ze wel echt was en stopte om te kijken, vroeg haar waar de hut van de Slones was. Het hartvormige gezicht van dit kind was typisch Yup'ik met een prachtige onhartelijke blik. Ze wees alleen maar naar de hut, draaide zich om en vluchtte weg, het duister van de met sneeuw beladen sparren in. Hij zag haar tussen de takken door verdwijnen en vroeg zich af waar ze in deze nachtelijke kou naartoe zou gaan. Waarom was ze niet bang voor de wolven, niet bang om weggenomen te worden zoals de anderen.

Het maanlicht op de sneeuw verleidde het oog om te zien dat de sneeuw zelf licht uitstraalde. Links van hem stond, afgetekend tegen een hemel die bijna neonblauw leek, een totempaal die daar op sinistere wijze toezicht leek te houden op de rand van het dorp. Hij was twintig meter hoog en vertoonde veelkleurige koppen van beren, wolven en mensachtige wezens waarvoor hij geen naam kon bedenken, met helemaal bovenaan een monsterlijke uil met gespreide vleugels en een enorme snavel. Hij draaide zich om en wierp een blik op het middelste deel van het dorp – het was geen weg, maar een schoongeveegd en gefatsoeneerd pad tussen de twee rijen hutten, aan het einde waarvan een rond, met

steen geplaveid dorpsplein leek te liggen, dat nu half schuilging onder bergen sneeuw. Aan zijn rechterkant stond een houten watertoren met een onderkant van rode baksteen. Nu in de winter had niemand daar iets aan. Daarachter stond een brommende hut met een generator die de gemeenschap van elektriciteit voorzag. In de oranje gloed van de ruiten van de hutten zag hij hier en daar ronde gezichten die naar hem tuurden. De lucht leek nu al bijna te koud om in te ademen.

Hij liep naar de hut van de Slones. Boven de deur staken een paar geweien van kariboes naar voren – als verwelcoming bedoeld of als waarschuwing, dat wist hij niet.

***

Medora Slone had thee klaar toen hij ten slotte binnenkwam. Hij was verrast door haar helblonde jeugd. Hij had donkere kleren van rouw verwacht en warrig zwart haar. Haar gezicht had iets ongerijmds, leek hier helemaal niet te passen. Ze had het bleke, onopvallende gezicht van een onvolwassen, mollige softbalster, niet van een vrouw met een dode zoon en een man in de oorlog. Ook haar ogen waren licht. Onder een bepaalde hoek van het lamplicht leken ze heel even te glanzen als maïs, bijna goudkleurig.

Haar hut aan de rand van het dorp was beter gebouwd dan de meeste andere. Twee kamers, met stevige wanden en mos tussen de stammen. Een keukentje in een hoek geperst, een vaam hout bij de achterdeur, een granieten open haard aan de ene en een gietijzeren fornuis aan de andere kant. Een emmer aanmaakhoutjes bij het fornuis, een radio opgehangen aan een spijker in een boomstam. Hij kon het plafond met zijn vingertoppen aanraken. Makkelijker te verwarmen met een laag plafond, bedacht hij. Voor de met tape afgeplakte ramen ook nog stukken plastic om de kou buiten te houden. In de paraplubak een geweer, in een hoek een speelgoedbuks van een kind. Boven de haard hingen een compoundboog en een koker met pijlen. Zijn wolvenboek, met ezelsoren en gescheurd omslag, lag half weggestopt tussen twee kussens van de bank. Hij vroeg of hij haar wc mocht

gebruiken en negeerde zijn beeltenis in de spiegel.

Ze gingen tegenover elkaar zitten – zij op een bank waarvan de kussens tot op de vulling waren doorgesleten, hij liet zich zakken in een leunstoel – en ze nipten in de stilte die in hun vermoeidheid welkom was van hun thee. Ze bood hem te eten aan van het voedsel dat anderen uit het dorp haar sinds de verdwijning van haar zoon waren komen brengen – kariboesoep, brood, stoofpot van eland, parelgort, taart met perziken uit blik. Maar hij had nu geen eetlust. De thee had zijn ledematen opgewarmd en voelde in zijn lijf als een roodgloeiend kooltje of een pulserende energiebron. Hij rolde de mouwen op van zijn flanellen overhemd. De grenen armleuning van de stoel vertoonde ringvlekken van een koffiemok – een slordig, bruin olympisch logo.

‘*Canis lupus*,’ zei ze.

‘Zeker.’

‘Roofdier aan de top van de voedselketen.’ Ze verplaatste zijn boek naar de salontafel tussen hen in. ‘Heeft de ijstijd van het laat-pleistoceen overleefd. Wat betekent dat?’

‘Het betekent dat ze er al heel lang zijn en beter dan wij weten hoe je moet jagen.’

‘Zo te horen bent u daar... blij om.’

‘Het spijt me van je zoon, Medora.’

‘Dus u bent hier gekomen om het te doden? Om het beest te doden dat hem heeft weggenomen?’

Hij keek haar aan maar gaf geen antwoord.

‘Waarom bent u dan gekomen? Ik was een beetje verbaasd dat u reageerde op de brief die ik u stuurde.’

De verpletterende stilte van zijn huis.

‘Ik ben gekomen om te helpen als ik kan,’ zei hij. ‘Om het te verklaren als ik kan.’

‘De verklaring is dat er op ons hier een vloek rust. De enige manier om te helpen is het te doden.’

‘Medora, ik ben maar gewoon een schrijver, weet je.’

‘U hebt er eerder een achtervolgd en gedood. Dat heb ik in uw boek gelezen.’

‘Waar heb je het boek gevonden?’

‘Het heeft mij gevonden. Ik weet niet hoe. Het was hier gewoon op een gegeven moment.’

Ze liet haar blik door de kamer gaan om te proberen het zich in te denken, het zich te herinneren.

‘Je schreef dat je de botten van de jongen wilde hebben, maar... ik weet het niet.’

‘Ja,’ zei ze. ‘Ik dacht dat zijn botten over een tijdje weer zouden opduiken.’

‘Opduiken?’

‘U weet wel, in het voorjaar. Als het dooit.’

Hij zei niet tegen haar dat dit onmogelijk was. De gele sneeuwlaarzen van de jongen stonden als schildwachten op de deurmat, aan een haakje zijn gewatteerde jas, maar geen ingelijste schoolfoto met ontbrekende tand op de schoorsteenmantel, breed grijnzend naar Core, geen plastic pick-ups of speelgoedwapens op het tapijt. Als die laarzen en die jas er niet geweest waren, zou de vrouw voor hem niet meer betekenen dan een van de vele verhalen die hem verteld waren. Hij was zestig en wist bijna zeker dat hij alle verhalen die de moeite waard waren ooit weleens had gehoord. Die ochtend op de luchthaven, bij het raam aan een boulevard van zonlicht, een wreed pesterijtje van de lente, had hij geprobeerd zich de gezichten van zijn ouders voor de geest te halen maar had het niet gekund.

‘Ik zou het beest zelf hebben gedood,’ zei ze. ‘Als ik het had kunnen vinden. Ik heb geprobeerd het te vinden. Ik heb het geprobeerd.’

‘Nee, hun territorium kan wel tweehonderd vierkante kilometer beslaan. Goed dat je het niet hebt gevonden. De roedel zal iets van acht of tien dieren tellen. Niet meer dan twaalf, zou ik denken. Daar wil je niet mee geconfronteerd worden.’

‘Mag ik een persoonlijke vraag stellen, mister Core?’

Hij knikte.

‘Hebt u een kind?’

‘Ja, een dochter, maar die is inmiddels volwassen. In Anchorage, geeft les aan de universiteit. Ik ga haar opzoeken ik hier wegga.’

‘Leraar, net als haar vader.’

‘Ik ben geen leraar. Ik had het misschien kunnen zijn, maar... Ze is er goed in, hoor ik. Ze wilde naar Alaska. Ze wilde Alaskaan zijn.’

‘Die stad is Alaska niet. Waar u nu bent, hier begint Alaska. We zitten hier aan de rand van het binnenland.’

Hij zei niets.

‘Mister Core, hebt u er enig idee van wat daarbuiten is? Hoe diep het eigenlijk reikt? Hoe zwart het wordt? Hoe dat zwart in je binnen-dringt? Ik kan u wel zeggen, mister Core: je bent hier niet op aarde.’ Ze keek naar de damp uit haar beker en maakte aanstalten om een slok te nemen. ‘Zijn wij geen van allen ooit geweest.’

Hij keek hoe ze dronk. ‘Dat heb ik door de jaren heen hier en daar wel vaker gevoeld.’

‘Hier en daar. Ik bedoel dat wat u hier voelt iets anders zal zijn dan alles wat u ooit hebt gevoeld.’

Hij wachtte op een nadere verklaring.

Die gaf ze hem niet.

‘Maar jij bent hier wel thuis,’ zei hij uiteindelijk.

‘Ik ben oorspronkelijk niet van hier. Ik ben hier als kind naartoe gebracht, dus ik ben niet van hier.’

‘Vanwaar hiernaartoe gebracht?’

‘Kan ik me niet herinneren. Is me nooit verteld, vanwaar, en ik heb het nooit gevraagd. Maar ik weet wel dat het hier anders is.’

Hij stelde zich haar naakt staande in de sneeuw voor, bijna doorschijnend, een beeld dat maar een seconde aanhield, waarna hij het weg knipperde.

‘Oké,’ zei hij.

Haar blik schoot heen en weer door de kamer, nerveus, afwachtend. Ze tilde zijn boek van de tafel en ritste met haar duim langs de pagina’s. ‘Ik snap niet wat ze hier doen,’ zei ze.

‘Wie?’

‘De wolven.’

‘Die zijn hier al een half miljoen jaar. Ze zijn over de Bering-landbrug hiernaartoe gelopen. Die zijn hier thuis.’